

În căutarea măsurii ideale

Încă din vremea marilor clasici ai literaturii universale oamenii și-au pus problema găsirii echilibrului perfect în viață. Goethe, în cea de-a doua parte a perioadei sale de creație și-a investit întreaga energie în încercarea de soluționare a tuturor conflictelor societății. El a dat viață unor personaje excepționale care se remarcă prin abilitatea lor de a îmbina armonios sentimentele cu rațiunea pentru a trece cu bine peste momentele de impas. Apropiindu-se de idealuri absolute, ele erau privite ca modele pozitive, ale căror virtuți trebuiau copiate de oamenii de rând, reprezentând comportamentul ideal.

Cu timpul „măsura” scriitorului german a fost aspru criticată pentru lipsa veridicității, deoarece lumea obișnuită nu reușea să atingă perfecțiunea impusă de el. Și totuși această căutare a formulei universale pentru fericire a continuat de-a lungul timpului și persistă și în zilele noastre, întrucât omenirea se confruntă în permanență cu situații dificile, tentații și obstacole, atât la nivel global, cât și individual. Deși au trecut două secole de atunci, se pare că tot găsirea măsurii în toate activitățile reprezintă cheia succesului. Dar este oare atât de simplu precum pare?

Fiecare dintre noi se confruntă cu situații neplăcute. Stresul cotidian, asaltul de informații și stimuli, ritmul alert al vieții la care trebuie să ne adaptăm contribuie decisiv la starea noastră de spirit. Se spune că depresia va ajunge în câteva decenii cauza primară a deceselor locuitorilor marilor orașe și nu e de mirare că tot mai mulți oameni caută refugiu în diverși substituiți ai fericirii care se dovedesc aproape întotdeauna a fi o alegere greșită. Și în condițiile acestea, se mai poate găsi acea armonie utopică?

Personal pot spune că în pofida priveliștii descurajante, eu cred că se poate obține echilibrul ideal în viață. Deși nu l-am atins încă, sunt mai aproape ca niciodată de el. Chiar dacă unii vor spune că numai privilegiații sorții se pot bucura de o viață „ca-n povești”, țin să-i contrazic, deoarece fiecare trăiește viața pe care și-o clădește.

Adolescența a fost pentru mine perioada cea mai complexă, în care m-am confruntat cu numeroase obstacole. Cred că este vârsta critică din viața tuturor, deoarece acum se definitivează tiparele comportamentale. Unul din momentele dificile pe care a trebuit să le înfrunt a fost în clasa a X-a când majoritatea colegilor mei s-au apucat de fumat și evident au încercat să mă corupă și pe mine.

Am avut multe clipe în care am stat în cumpănă, deoarece tentația era foarte mare. Trebuia mai exact să aleg între a fi „cool” și acceptată și a fi marginalizată. Bineînțeles că aș fi dat aproape orice să fac parte din una dintre cele mai mișto găști ale liceului, dar era vorba de sănătatea mea. Și deși știam că nu era obligatoriu să devin fumătoare înrăită pentru a obține un loc printre cei mari, ci era destul doar să trag câteva fumuri de față cu ei în repetate rânduri, tot aveam frământări. Era un conflict permanent între principiile mele de atunci (juraseam să nu pun niciodată gura pe țigări) și gândul că poate era totuși o concepție învechită, pentru că oamenii se schimbă și câteva fumuri nu provoacă automat dependență (cel puțin așa susțineau ei). Și dacă nu-mi plăcea puteam oricând să mă las – cu asta mă amăgeam, deși știam că o dată ce am apucat să „întru în horă”, trebuia să „joc până la capăt”, altfel nici nu merita efortul.

Totuși am avut puterea de a merge mai departe. Mi-am zis nu! Le-am zis nu! Și după cum era de așteptat am fost exclusă, nu pe față, că ar fi fost prea evident, ci în sensul că nu mai eram invitată la petreceri sau ieșiri în oraș și alte locuri cu ei. Inițial nu observasem schimbarea, dar cu timpul mi-am dat seama ce se întâmplase. Și am suferit, deoarece în acea perioadă puneam foarte mare preț pe prietenie și tocmai persoanele pe care încercam să mi le transform în prieteni nu mă mai vroiau în preajmă.

Din acel moment timp de doi ani (mai exact până la sfârșitul clasei a XI-a) comportamentul lor a continuat și alături de el nefericirea mea. Mă gândeam câteodată ce-ar fi fost dacă totuși aș fi încercat și eu să fumez sau dacă m-aș fi îmbătat până nu aș mai fi știut de mine la puținele petreceri la care am fost la începutul liceului, așa cum o făceau ei? Dar acum era oricum prea târziu, trebuia să suport consecințele deciziei mele de a nu fi ca ei și, implicit, cu ei.

Pot spune că am avut foarte mare noroc cu prezența mamei. Distanțându-mă de gașca de la școală m-am apropiat inevitabil de ea și îi povesteam de fiecare dată seara printre lacrimi cum mă discriminează colegii, iar ea reușea de fiecare dată să-mi ridice moralul și să prevină posibile gesturi extreme ale dramatismului meu adolescentin. Oricum, indirect tot datorită ei am refuzat să mă apuc de fumat, pentru că ea are acest viciu de ani buni, iar eu de când eram mică îmi ziceam că nu vreau să ajung să depind de țigări și să le las să-mi controleze viața. Știam din experiența ei că o dată apucat, cu greu te mai puteai lăsa, așa că de la o vârstă fragedă am afirmat că nu voi fuma niciodată.

Și iată că până acum chiar m-am ținut de cuvânt. Aici doresc să fac totuși o precizare: am fumat o singură dată narghilea, dar asta pentru că mi s-a spus că nu are tutun și eu am crezut. Abia ulterior am descoperit că nu era adevărat, dar m-am bucurat că am încercat pentru că mi-am dat seama că tutunul nu trebuie subestimat. Timp de trei zile după acea experiență nu mă mai gândeam decât la narghilea și deși nu îmi plăcuse (mi se părea că are gust de plastic) îmi era dor de gestul de a trage fum. Și da, chiar îți dă impresia că ești „cool”.

Acum, în prezent îmi pare bine că nu m-a lăsat coruptă. Pe moment am regretat, dar mi-am dat ulterior seama că experiența respectivă m-a ajutat să-mi conturez

caracterul. Chiar e adevărată zicala „Ceea ce nu te ucide, te face mai puternic”. Cu timpul a început să îmi pese din ce în ce mai puțin de părerea celor din jur, deoarece deja mă obișnuisem să fiu vorbită pe la spate și am înțeles că acele persoane pe care le admiram atât de mult când eram boboc se ghidau după false valori. Nu încercau decât să iasă mereu în evidență prin ceva nou și totul se rezuma la superficialitate. Și tot acum am înțeles că probabil nu aș fi fost fericită alături de ei, pentru că nu prețuiam prietenia. Oamenii care țin cu adevărat la tine te acceptă așa cum ești cu bune și rele și nu încearcă să te schimbe dacă tu nu îți dorești acest lucru, iar colegii mei tocmai asta au vrut să facă din toți care aspirau să fie cu ei.

Așa că m-am reprofilat și am găsit persoane cu valori asemănătoare cu ale mele cu care mă simțeam într-adevăr pe aceeași lungime de undă și alături de care am petrecut ultimii ani de liceu, ce au meritat cu desăvârșire sacrificiul dintâi. Deși nu erau atât de populare în școală, până la urmă nu asta contează, important rămâne să-ți fie alături atunci când ai nevoie și să știe să te facă să te simți bine în compania lor.

Consider că modul cel mai bun pentru a reuși să „trăiești pe mijloc” este privind în permanență la ce va fi și gândind că tot ceea ce întreprinzi acum îți influențează viitorul. Tu ești liber să trăiești clipa prezentă cum dorești, dar inevitabil orice gest are repercursiuni pe care chiar dacă nu le simți imediat, tot vor apărea. În momentul în care ți-ai dat seama că doar tu ești responsabil pentru tot ceea ce faci, atât bun cât și rău și nimeni altcineva nu este vinovat pentru greșelile pe care le-ai făcut uneori, ți se schimbă toată perspectiva asupra vieții.

Ajunși să înțelegi că ai libertate absolută de decizie, dar în același timp îți dai seama că nu poți alege fără să te gândești atât la avantaje cât și la dezavantaje. În fond trecutul se uită, prezentul e important, dar efemer, însă viitorul se va transforma în prezent. Iar eu cred că din moment ce alegerea și determinarea viitorului stă în puterea noastră, este automat datoria noastră să ne asigurăm că acesta va fi cât mai plăcut posibil, chiar și cu costul unor mici sacrificii. E adevărat că atunci când lupta este mai dură, victoria este mai dulce.

Indiferent care sunt cauzele care conduc la abuzul de alcool sau tutun, fie că este presiunea grupului așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor, fie că se datorează unui mediu ostil sau unor sentimente autodestructive izvorâte din tendința de a dramatiza a adolescenților, toate se pot combate prin simpla convingere că peste câțiva ani mentalitatea se va schimba și unele decizii se vor dovedi a fi greșite. Și nu vorbesc din cărți, am trăit absolut toată gama de sentimente adolescentine pe pielea mea, nu am avut mereu o atmosferă domestică pașnică și uneori am crezut că un mic detaliu greșit va produce cu certitudine o catastrofă, dar de fiecare dată am găsit rezolvarea pe alte căi. Și acum privind în urmă constat că toate acele mici piedici m-au ajutat să fiu ceea ce sunt astăzi și deciziile mele au fost cele mai bune. Iar acum știu că un singur moment de nesăbuintă poate distruge într-o clipă tot ce a fost clădit într-o viață întreagă.